

Den Den Köprüsü

– Dilaraaksoy · 28 Şubat 2026

Mutluluğu bir avuç toprağın den den köprüsünde bulmuştum. Cümleten hayırlı bir aşktı. Boyu, fikri zemberek sokağın tavanına değen bir yetmiş, bir yetmiş beş arası bir münferit; gözleri, çoğaltılması ve paylaşımı yasak olan bir aşk yeşiliydi. Yazılıydı; muhbir ile mübareğin hemzemi, soylu, asil bir sevişte heyecan. Sesi, üç oktav olmasa da kalbime gümbür cenneti idi. Bakıştığımız yerde den den, bizi ayrı hülyaların aynı işleyen demirlerine attı ve pas tutmadık ama, zorda yalan yok, ben çok ağladım. Mülkiyeti hüsrana; zemzemi fecr bir yağmurda sellere hakir. Unutuşu, sahandaki bir keder; kırılan bin parça kalpli kurabiye ben ile. Cezmiyi serden, Handanı yoncasından sordular. Yazarlar dize, sonra dile geldi. Ben de yazdım, ben de söyledim ve “en çok ben sevdim” diyemedim. Den den, falanca filanca sokaktan bir karmaşa ceket alıp çıkmış ve geri dönmüş. Aynı lakırdılar kalbimde bir sarımsak, bir soğan; cücük zühresinden. Onu, kıyamet alameti fahrikasının fabrikasyon hizmetinden tashih etmişler. Cama yağmur damlaları, bir kör serçe; kanat çarpar gibi vuruyor. Uçmayı unutan gönül, dünyasını esasen gözlerinin topyekûn güzelliğinden bilerek Neptün’e hareket çekmiş. Ayıptır söylemesi. Nazenin, den den ve kaymaklı bol bir terk edilişin tekerrür tiranı; titanlara sorulan tereddütsüz ayıkıyım ben bu aşkın. Devrik sevdim diye kabul göremedim herhalde. Hüsnü kuruntumun şakasına aldırmanın. Onu öyle bir sevdi ki gönül; gerçeğin yataktan düşmesi ve ölmesi gerekiyordu. Gerçek kaldı, ben düştüm. Şimdi ayrı yataklarda kalben Yara Cumhuriyeti’nin Pranga Müdavimi Cumhuriyeti’ne soytarıyız. Den den, falanca filanca; bilmem bu kaçınıcı terk edilişim onu her hatırlayışımda? Tekerrür ceketimin düğmesi kopan ve aklımın ucundan bile geçmeyen mutsuzluğu tökez kahramanı ilan edildi. İnsan her gün düşer mi aynı aşktan? Ben düştüm, den den. Falanca filanca. Girdap gülüm, ruhumu terk; fırtınanın tezat fanilasını sulh bilerek giymiş. Kalınca, karınca münasebetiyle. Çalışkan bir kederin her gece beni gelin ile güvey bilmesiymiş aşk. Hortlayan o hayalet, zamanı halka; bedenini bir alyansa heba etmiş. Den den, üstü çizili; yazısı kaderden tecrit muamma. Den den; tenine hasret, tenine kamuflaj, tenine ramak treni değmiş. Ezilmişsin füturun faturayı hor gülizarından kavrulurken. Kırbacı takdim; hâlimi serime vermişler. Düğüm, yanlışı varsa kendinden özür dilemeyi görev bilmiş. Den den; üstüm başım altüst. Hatice’yi neticeye bir gerim gerim palavra.

Yalanın üstü daima giyinik olur. Yine de sen onu hakiki sanma, diyemedim.
Den den, bu dem demirlerine rehavet çöken rehberin gemiye kendini borçlu hissetmeyişiyile kanıksandı.
Cevabım müspet; varlığım, gözyaşı damlası kararınca sana sadece zülâldir.